

2. søndag efter trinitatis

Jesus svarede: »Der var en mand, som ville holde et stort festmåltid og indbød mange. Da festen skulle begynde, sendte han sin tjener ud for at sige til de indbudte: Kom, nu er alt rede! Men de gav sig alle som én til at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til den. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. En anden sagde: Jeg har købt fem par okser og skal ud at prøve dem. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en tredje sagde: Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme. Tjeneren kom tilbage og fortalte sin herre dette. Da blev husets herre vred og sagde til tjeneren: Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige, vanføre, blinde og lamme herind. Og tjeneren meldte: Herre, det er sket, som du befalede, men der er stadig plads. Så sagde herren til tjeneren: Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt. For jeg siger jer: Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.«

Luk. 14,16-24

Beklager Gud, Himlen må vente!

MOGENS G JENSEN

Tanken

Når Jesus skal beskrive det kommende gudsrige, bruger han billeder fra det liv, vi kender. Festen og festmåltidet er et af dem. Gud vil holde fest, og anledningen til festen er livets sejr over døden, Jesu opstandelse. Derfor skiller denne fest verden i to dele. Dem, der siger 'ja tak' til invitationen, og dem, der takker nej. Invitationen trækker et skel mellem mennesker, ikke fordi invitationen er eksklusiv, tværtimod er den sendt ud til alle verdens afkroge. Skellet skyldes heller ikke, at der gøres forskel på de indbudte. Den er ikke indrettet efter nogle få VIP-personer, men er for alle. For at vi ikke skal have nogen undskyldning, har værten først sendt sin invitation ud, og derefter sendt sine tjenere ud for at ledsage de indbudte til festen. Det vil svare til, at vi sender invitationer ud og så på festdagen lader en chauffør køre rundt i bus og samle de indbudte op.

Konteksten er, at Jesus er inviteret til middag hos en af de ledende farisæere, dvs. sammen med jøder af den vellykkede og respekterede slags. En farisæer undgik nemlig syndere. Man har mellem de fund, man har gjort ved Dødehavet, fundet en optegnelse over, hvem man ikke sad til bords med, hvis man tog sin religion

alvorligt. Det hedder her: 'Du må ikke spise med vanføre, blinde, lamme, med spedalske, med dem, der har overtrådt loven.' Jo, Jesus er dumpet ind hos de vellykkede.

Troen

Der er ingen tvivl om, at de, som her siger ja tak i første omgang, men så da tjenerne kom med den endelige indbydelse, fortryder og takker nej, er et billede på hele den vellykkede jødedom. De har i første omgang takket ja til at deltage i festen, men så, da den endelige invitation kom med Jesus, gav de sig alle som en til at undskylde sig. De får så mærkeligt travlt med at undskylde sig med de gode gaver, Gud har givet dem. En mark, fem par okser og en kone.

I den situation er der så nogle helt andre, der bliver indbudt, netop dem som dødehavsteksterne forbyder de rettroende at spise sammen med: de fattige, vanføre, blinde og lamme. De var jo syndere, ikke sandt? Deres svagheder er Guds straf over et syndigt liv. De er selv skyld i deres lidelser, mente farisæerne.

Men netop til dem går indbydelsen. De, der bliver hentet ind, er tolderne og synderne – alle de mislykkede eksistenser. De er stemplet som syndere enten fra fødslen, ved deres levebrød eller ved den måde de lever på.

Men der er stadig plads i festens hus. Og så bliver bunden skrabet. For så er det os, der får indbydelsen – os, som tjenerne opsøger ude på vejene og langs gærdene og nøder til at komme ind. Dem herude er alle os, der hører til 'gojim', hedningerne, dem der ikke hører til Abrahams sønner og døtre, men lever med fremmede guder som Odin og Thor, og hvad alle afguderne ellers hedder. Nu skal alle folk inviteres, herunder danskerne. 'Så mit hus kan blive fyldt', som festens herre siger.

Og dermed nåede vi så til vejs ende med denne lignelse, tænker vi. Den vellykkede jødedom bad sig undskyldt, og så kom de mislykkede ind i billedet, og endelig os, der dyrkede fremmede guder. Det var så det!

Men (det når vi aldrig til) så hurtigt bliver vi ikke færdige, når det drejer sig om Jesu lignelser. Nej, for her begynder lignelsen forfra og fortæller om et folk, som ved dåben blev genfødt til at tilhøre Jesus Kristus. Og nu er det så til os, det lyder:

'Kom, nu er alt rede.' Kom og vær med til livets fest!

Og så sker det mærkværdige også hos os, at alle giver sig til at undskylde sig. Og undskyldningerne er nøjagtig de samme som hos dem i lignelsen. Ligesom det

dengang var en mark, fem par okser og en kone, der var undskyldningen, er det i dag ejendom, arbejde og familieliv, der gør, at vor tids mennesker ikke har tid. Jeg har ikke tid, for firmaet kræver al min tid. Jeg har ikke tid, fordi jobbet kræver al min opmærksomhed, i hvert fald lige nu og de næste ti år frem. Jeg har ikke tid, for i weekenden slapper jeg af med familien.

Det er dog absurd, at Guds gode gaver kan stille sig mellem ham og os, så vi ikke har tid og overskud til andet. Vi kender det så godt. Vi har ikke bare ejendom, men bliver griske. Vi arbejder ikke bare, men vi bliver arbejdsnarkomaner. Vi har ikke bare familie, men vi lukker os inde i familiehyggen, så vi ikke har tid til andet end at dyrke familien. Himlen må vente. Jesus må vente. Bønnen må vente. Gudstjenesten må vente. Evigheden må vente.

Meningen er ikke, at vi skal forsage Guds gode ordninger og gaver. Hvem skulle have nytte af det? Nej, meningen er, at når vi hører Gud kalde: 'Kom, nu er alt rede', at vi så er parate til at slippe det, vi har i hænderne, og går til fest.

Udfordringen

Hvordan reagerer du, når kaldet til fest lyder? Lader du Guds gode ordninger og gaver komme mellem dig og ham?